

По тоя лай го опознаха хората отъ цѣлото село.

Мечо не позволяваше на никое махленско куче да се разхожда изъ двора ни. Той излайваше еднажъ, дважъ и ако неканениятъ гостъ не сварѣше да се очисти, или посмѣеше да се озжби — горко му! Мечо го бухаше съ широкитѣ си гърди, овалаше го завчасъ на кюфте, па го пушаше да изкочи изъ вратника по-бързо и отъ стрела, а той го гледаше, въртѣше глава и дяволито се подсмиваше. . .

— Както върви тоя юнакъ, до година ще го впрѣгамъ — казваше дѣдо и го тупаше по тлъстия грѣбъ.

И наистина, още не навършилъ година, Мечо бѣше страшенъ. Който не знаеше характера му, не смѣеше да мине по нашата улица. Но макаръ да следѣше внимателно всички, дене той не закачаше ни деца, ни жени, ни мжже. Само ноше не даваше никой да наближи нашия плетъ.

Така подкара втората година.

Всички кучета вече минаваха край него съ свита опашка. Мечо не ги давѣше, защото никога не се захващаше първи. Силата му тѣ опитваха само, когато за нищо издигнѣха нѣкоя кучешка кавга.

Тогава той изкачаше едъръ и решителенъ и въ единъ мигъ разглеждаше разбунтуваната компания. Размирницитѣ го зарваха и хващаха наждето имъ очитѣ видятъ. Ако нѣкой продължеше още да се кара, Мечо за мигъ го застигаше и го убеждаваше други пжтъ първи да напуска бойното поле!

Понѣкога той тръгваше съ насъ или съ дѣда. Съседскитѣ кучета ни гледаха нѣмо, сякашъ по улицата се движеше тѣхниятъ царъ. Изпуснѣше ли се нѣкое само да лавне срещу насъ, Мечо намираше начинъ да го посъветва малко, какъ трѣбва да ни посрѣща и изпраща.

Въ началото на лѣтото единъ нашъ съседъ се бѣше напилъ. Следъ него крещѣха роякъ деца. До вратнята ни лежеше Мечо и весело гледаше смѣшното представ-